

Daoudi mod Frankrig (appl.19576/08, EMD dom afsagt den 3. december 2009, endelig den 3. marts 2010) ([link](#))

Sagsfremstilling :

Klageren, den algeriske statsborger Daoudi, indrejste som fem-årig i Frankrig sammen med sine forældre og broder. Ifølge medlemsstaten udviklede klageren i perioden 1999 til 2001 tæt kontakt til radikale islamistiske grupper med base i forskellige lande i Europa. Den 15. marts 2005 blev klageren idømt ni års fængsel samt udvist for bestandig bl.a. for at have deltaget i forberedelser af et selvmordsattentat rettet mod den amerikanske ambassade i Paris. Den 14. december 2005 ændrede appelinstansen fængselsstraffen til seks år, mens udvisningsdommen blev opretholdt. I april 2008 besluttede politiet, at klageren kunne udsendes til Algeriet. Den 21. april 2008 indgav klageren ansøgning om asyl og foreløbig udsættelse af udsendelsesbeslutningen samt indbragte sagen for Menneskerettighedsdomstolen med anmodning om anvendelse af regel 39, idet han henviste til, at han ved en udsendelse til Algeriet ville være i en reel risiko for at blive tilbageholdt, afhørt og udsat for tortur af sikkerhedsmyndighederne, idet han i Frankrig var blevet dømt for at have planlagt terrorhandlinger. Klageren henviste endvidere til, at de algeriske myndigheder var bekendt med hans sag, som havde været fulgt i medierne. Endelig henviste klageren til risiko for dobbeltstraf. I juni 2008 meddelte de franske udlændingemyndigheder klageren afslag på asyl. I november 2008 afviste appelretten at ophæve udvisningspåstanden og i juli 2009 afviste appelinstansen sagen. Appelinstansen lagde på baggrund af flere internationale rapporter og henset til klagerens grad af involvering i den radikale islamistiske bevægelse og grundet sagens ganske særlige omstændigheder til grund, at det var tænkeligt, at klageren ved en tilbagevenden til Algeriet ville være i sikkerhedstjenestens søgelys og således kunne blive udsat for metoder og procedurer, som kunne betragtes som umenneskelig og nedværdigende behandling. Imidlertid fandt appelinstansen, at klageren som følge af sine alvorlige handlinger var udelukket fra at opnå beskyttelse efter flygtningekonventionen.

Påstand:

Klageren gjorde gældende, at han ved en tvangsmæssig udsendelse til Algeriet risikerede at blive udsat for en behandling, som ville være udgøre en krænkelse af konventionens artikel. 3.

Domstolens bemærkninger:

Domstolen gav klageren medhold i sin klage. Domstolen understregede staternes betragtelige problemer i forbindelse med at beskytte deres indbyggere mod terrorhandlinger. Domstolen fastslog med henvisning til Saadi mod Italien (appl. 37201/06), at det er op til Domstolen at vurdere klagerens risiko for at blive udsat for en behandling som omfattet af artikel 3 ved en udvisning til Algeriet efter de ufravigelige kriterier fastslået ved Domstolens praksis (præmis 66). Domstolen bemærkede, at eftersom klageren ikke var udsendt, skulle denne vurdering foretages på tidspunktet for sagens behandling ved Domstolen (præmis 67). For så vidt angik forholdene i Algeriet lagde Domstolen vægt på baggrundsmaterialet fra FN's Torturkomité samt Amnesty International og Human Rights Watch, hvis konklusioner blev understøttet af især U.S. Department of State og British Home Office om det store antal afhøringer foretaget af sikkerhedsmyndighederne, herunder særligt af terrormistænkte personer, og om forholdene for de tilbageholdte på hemmelige centre, hvor de pågældende risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3, hvilket den indklagede medlemsstat ikke havde afvist i og med at den anerkendte, at der i Algeriet fandt behandling sted, som var i strid med artikel 3, om end den bestred, at det skete systematisk.

Domstolen fandt, at den beskrevne behandling utvivlsomt overskred den tærskel, der kræves efter artikel 3, og at der ikke var fremlagt nogen beviser, der tydede på, at denne praksis i forhold til terrorismistænkte var ophørt eller nedadgående. Henset til de nævnte kilders autoritet og omdømme, til mangfoldigheden af og overensstemmelsen mellem de forskellige kilders oplysninger og til seriøsiteten og aktualiteten af undersøgelserne og de data, hvorpå de baserede sig, betvivlede Domstolen ikke pålideligheden af de således indsamlede oplysninger. Endvidere havde medlemsstaten ikke fremlagt nogen oplysninger, der kunne tilbagevise påstandene fra disse kilder (præmis 68). Domstolen anførte, at klageren i Frankrig var blevet dømt for planlægning af terrorvirksomhed, og at dommen var offentligt tilgængelig, samt at sagens behandling både ved nationale domstole og ved EMD havde tiltrukket sig de internationale mediers opmærksomhed. Henset til de franske myndigheders kontakt til Algeriets generalkonsulat i forbindelse med udsendelsessagen og videregivelse af oplysninger om klagerens civilstatus, den overtrædelse, han var dømt for, og kopi af hans algeriske pas, vurderede domstolen, at klagerens dom måtte være de algeriske myndigheder bekendt. Domstolen medgav medlemsstaten, at der ikke var indicier for, at der var udstedt arrestordre på eller sket domfældelse af klageren fra de algeriske myndigheders side, eller at den algeriske lovgivning hjemlede mulighed for dobbeltstraf. Domstolen fandt imidlertid ikke, at disse forhold var afgørende i den foreliggende sag og henviste til baggrundsmaterialet, herunder oplysninger om at sikkerhedstjenestens anholdelse og tilbageholdelse af terrorismistænkte er meget lidt forudseelig og sker uden et klart retsgrundlag og hovedsageligt for at afhøre de pågældende med henblik på at opnå informationer og ikke udelukkende af juridiske årsager. Domstolen henviste endvidere til oplysningerne om manglende retsgarantier, det forhold at en dom i udlandet ikke udelukker risikoen for tiltale i Algeriet, om det manglende kontrolsystem, som kunne garantere, at de tilbageholdte ikke ville blive udsat for tortur i de hemmelige tilbageholdelsescentre, om varigheden af tilbageholdelserne og om den manglende mulighed for at indgive klage. Domstolen henviste i den forbindelse til dommen i sagen Ben Khemais mod Italien (appl. 246/07) (præmis 70). På den baggrund og særligt henset til, at klageren ikke kun var mistænkt for terrorforbindelser, men var blevet dømt i Frankrig for alvorlige anklager, hvilket de algeriske myndigheder var bekendt med, fandt Domstolen, at det var sandsynligt, at klageren i tilfælde af udsendelse til Algeriet ville udgøre et mål for den algeriske sikkerhedstjeneste (præmis 71). Domstolen vurderede derfor, at en udsendelse af klageren til Algeriet ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3 (præmis 72 og 73).